

RUPERT BROOKE :

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.*

(Τραγουδημένο, μιὰ βραδυά, μὲς στὴν πολιτεία, στὸ σκοτάδι).

Ἐμπρός! Ἐμπρός!

Τῆς κάθε μέρας οἱ ἀγέλαστοι καὶ χαλαρωμένοι,
Μὰ τώρα εἶνε νύχτα!

Εἶνε ντροπιασμένη νύχτα, καὶ ὁ θεὸς κοιμᾶται!

(Δὲ νοιώσατε τὸ γοργόπυρωμα ποῦ σέρνεται

Μέσα στὴ λαίμαργη τῆ σάρκα, καὶ τὴν ἡδονικιά ἀπόλαψι,

Καὶ φλογισμένα μυστικά ὀνείρων ποῦ ἡ μέρα δὲ μπορεῖ νὰ πῆ ;)

... Βουβὸ τὸ σπῆτι·

Ἡ νύχτα σὰς κράζει... Ἐλάτε, αἶ, ἐλάτε!

Κάτω στὴ θαμπὴ σκάλα, ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν τριζάτη,

Ξεγυμνωμένοι, σερνάμενοι στὰ γεροπόδαρα

— Εἶνε σμίξι! εἶνε σμίξι!

Δὲν εἴσατε πλεῖο ἄνθρωποι, μὸν λιγότερο καὶ πειότερο,

Ζᾶ καὶ θεοὶ... Κάτω στὸν ἀφώτιστο δρόμο,

Ἄνάμεσα σὲ μικροσκοτεινοσόκακα, καὶ κρυφογωνιές,

Σὲ πισοσκόταδο καὶ λάσπη,

Κουφόγελα τριγύρω, καὶ πονηρεμένες ὄφεις

Ἰδωμένα μὲ τὸ ἀστροφεγγο—ἄχ! ἀκολουθῆστε μας!

Γιατὶ τὸ σκοτάδι ψιθυρίζει μιὰ τυφλὴ ἐπιθυμία,

Καὶ τὰ δάχτυλα τῆ νύχτα εἶνε ἐρωτοηλεχρισμένα...

Σίμονε στὴ φύβγα μας,

Ἄν καὶ τρελλομυρομυρίσματα σὲ σκιάζουνε, καὶ καμένα χέρια
μπερδέβονται

Καὶ τ' ἄγγιγμα καὶ ἡ μυρουδιά τῆς γυμνόσαρκας ζένει,

Ἄπαλὸ πλεβρό σὸ πλεβρό σου, καὶ μεριά τῆ μεριά χαϊδέβοντας—

Σ ἡμερὰ βράδυ μὴ σὲ μέλει!

Φρόνιμοι καὶ ἀμίλητοι ἀκολουθᾶτέ με,

Ὡς ποῦ τελειώση ξαφνικὰ ἡ πόλη,

Καὶ τὰ στριφομονοπάτια ξαπλώσουν διάπλατα,

Μακρὰ ἀπ' τῆς νυχτοφωνές,

Κεῖθε ἀπ' τὴν ἀπόλαψι καὶ φόβο,

Στὰ γαληνεμένα νερὰ τὰ σεληνοφώτιστα

Στὰ γαληνεμένα νερὰ, τὰ καθρεφταστραφτερά,

Στοὺς μίβρους φουρτουνιασμένους κάμπους τῆς προσκαλούσας

θάλασσας.

ΤΟ ΓΗΤΕΜΑ.

Στὰ σκοτάδια μουγκρίζει ἡ φουσκοθαλασσά·

Ἡ γῆς τραντάζει, καὶ οἱ πειρασμοὶ σέρνονται

Ὀλοῦθε.

(*) Μεταφρασμένο γιὰ τὸ Μαθητὶὸ Μαξζιώτη ἐπίτηδες.

ὦ, νὰ σὲ νοιώθω τώρα πῶς κοιμᾶσαι !
Ὁξω ἀπὸ τὸ σβουροτυφλωτικὸ μὶχθο, μονάχη,
Ὁξω ἀπὸ τὸ σιγανὸ ἀμάλαχτο ἀγῶνα,
Μιὰ σκέψη πετάει — σὲ σένα, κοιμισμένη,
Σὲ κάποια δροσοκάμαρη ἀνοιγμένη στὴ νύχτα,
Πλαγιασμένη μισοξωμεριά, μὲ ἴσυχια ἀναπνοή,
Μὲ τόνα χιονόχερο ἀπάνω στ' ἄσπρο
Ἀνάγγιχτο σεντόνι, καὶ τὰ πανταναμαλλιάρικα μαλλιά
Ἀτάραχα καὶ ἀσπάραχα τέλος !...

Τὰ μάγια σου κι' ἡ ὠμορφιές σου κι' ἡ δύναμη,
Ἴδια μὲ μεσημεριάτικα κορφοβούνια ἢ μὲ λινόφωτο ἀπάνω σὲ δεντρί,
Κοιμισμένα ξεπερνᾶνε γῆ καὶ ἀγέρα.

Στὸ σύθαμπο τὸ ἀπάλδ πάνω στὸ καστανὸ κι' ἄσπρο
Ἐσπερινὲς κλωσᾶνε εὐκές· καὶ ἡ νυχτερινὲς πνοὲς
Σιγανοσέφρουνται στὴν κάμαρη, καὶ σὲ νοιάζονται.
Καὶ στῶν ὠρῶν τῶν φοβερῶ τὸ πέρασμα
Δεντρά, νερά, βουνά
Εὐλαβικὰ στὸν ὕπνο σου ξαγρούπησαν,
Καὶ στρώσανε δροσιὰ καὶ λούλουδα
Ὅπου τὰ πόδια σου, τὰ πρωϊνά σου πόδια, ξυπνῶντας, θὰ πατήσουνε.

Κι' ἀκόμα ἡ σκοτεινεὶὰ πισοποδίζει τρογύρω στὸ κρεββάτι σου.
Ἀσπάραχα καὶ παράξενα, λαχταριστά, κοιμᾶσαι.
Καὶ ἱερὴ χαρὰ ραίνει τὴ γῆς·
Καὶ γιεροσύνη τὰ σπλάχνα.

Ο ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΕΝΗ.

I

Ξαναμένος χίμιξε ἀνάμεσα στῆς Τρωάδας τὰ ρημάσματα
Στοῦ Πριάμου τὸ παλάτι, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, νὰ χορτάση
Ἀπάνω στὴν ἀτιμὴ πόρνη δέκα χρονῶνε κλωσεμένη ἔχτρα
Καὶ τὴ βασιληγιὰ τιμὴ. Ἀνάμεσα σὲ κόκκινο θανατικὸ, καπνὸ,
Καὶ μουγκριτά, ἀπὲ διασκέλιζε σὲ στραῖτες καταλαγιασμένες,
Ὡς τὴ βουβὴ βαθοχωσμένη κάμαρη καταπάνω.
Ἔσεισε τὸ λεπίδι του, καὶ χιώθηκε στὸ θαμποθώροτο
Ἀρχοντοστόλιστο γυναικωνίτη, σὰ θεὸς φλογισμένος.

Φηλὰ καθῶνταν ἡ Ἑλένη, ὀλομόναχη θαμπωτικιά.
Ἀστόχησε τὴν ὠμορφιά της,
Πῶς ἔτσι τορῆαριστὰ χυνόταν ὁ λαιμὸς της·
Κομάρα τὸν κυρίεψε. Πέταξε πέρα τὸ λεπίδι του,
Φιλᾶει τὰ πόδια της, κι' ἐκεῖ μπροστά της γονατίζει,
Ἰπότης ὁ ὀλοῦ καλλίτερος ἀγνάντι στὴν ὀλοῦ καλλίτερη Βασίλισσα.

II

Ἰσαμεδῶ ὁ ποιητής. Πῶς τὸ ξεσήκωσεν
Τὸ γύρισμα στὸ σπῆτι, τὸ πολύχρονο νοικοκυριό ;

Δὲ μολογάει τί λογῆς ἢ κρουσταλένια Λένη γεννοβολάει
Ἄπανωτὰ τὶς γέννες τῆς κορώνας, γίνεται μίξερη,
Τῆς τιμῆς ἀγρίμι ἀπλησίαστο. Τόλμη γεμάτος ὁ Μενέλαος
Κηραλειμένος πολυλογᾶς, ροκάνιζε Τρωαδίτες ἕκατὸ
Ἄνάμεσα στὸ γιόμα τοῦ μεσημεριοῦ καὶ τοῦ βραδυοῦ. Ἡ ἀσημένια
της φωνή

Στρίγγλιαζε ὅσο κατάνταγε κουφότερος. Καὶ οἱ δύο του; ἦτανε γερόντοι.

Πολλὲς φορὲς παραξενέφτηκε τί τοῖρθε νὰ ξενητευτῆ
Κατὰ τὴν Τροία, ἢ γιατί ὁ Πάρος ὁ φονκαρῶς ἐκόπιασε.
Κάποτε ποῦ κλαίει, τιμπλομάτισα κι' ἀδύναμη·
Τὰ στεγνωμένα της κανιὰ ντρανιανίζονται μόν καὶ τὸνομα τοῦ Πάρη
ν' ἀκουστῆ.

Ἔτσι γκρίνιαζε ὁ Μενέλαος· καὶ ἡ Λένη μιζόκλαιγε·
Κι' ὁ Πάρος κοιμότανε στὴν ὄχτοποταμιὰ τοῦ Σκάμαντρου.

WAGNER.

Σέρονται μισὰ παιχιδιάρης, μισὰ νυσταγμένος,
Κάποιος φαροδοπρόσωπος σπανός.

Τὰρῆζουνε τὰ φτηνὰ τραγούδια τῆς καρδιάς·

Τὰρῆζουνε στιβαγμένες κάπου οἱ γυναῖκες·

Θέλει νὰ φουγκραστῆ τὸ σαματὰ ποῦ κάνουνε.

Τὰ βαρῆα του ματοκάλακα μισοκλειοῦνε,

Μεγάλοι κρύφτες παρᾶζουνε στὰ μάτια του ἀπὸ κάτω.

Ἄφγκροάζεται, θαρρεῖ κι' εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐρωτοχτυπημένος,

Βγάζει ἀπ' τὸ στομάχι του βαρυνασπενάγματα·

Ποθάει νὰ γίνῃ ἢ καρδιά του τρίμματα.

Ἡ μουσικὴ βογγάει. Τὰ χοντροζανά του γὰβανίζονται.

Στεγνογλιτσιάζουνε τὰ λιχνὰ χεῖλια του.

Ἡ μουσικὴ βρονταχιέται. Ἀνατριχιάζουν ἡ γυναῖκες.

Καὶ ρυθμικά, μὲ καλομετρημένο χρόνο,

Τὸ κρεμανταλένιο του στομάχι παγαινοσόχεται.

Τ' ἈΡΧΙΝΙΣΜΑ.

Κάποια μέρα θὰ ξαπειταχῶ φίλους θὰ παρατήσω

Καὶ θὰ ξαναγυρέσω παντοῦ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου,

Ἔσενανε πούσανες ἔτσι ἰδανικὰ ὅταν σὲ πρωταντάμωσα.

(Τάγγιγμα τῷ χερῶ σου τὰ μῦρα τῷ μαλλιῶ σου!),

Ἡ μόνη μου θεοτῆ ἐκείνες τὶς μέρες.

Τὰ νοσταλγεμένα πόδια μου πρέπει νὰ σάνταμώσουνε πάλι,

Ἄν καὶ τὰ συγνεφιασμένα περασμένα κι' οἱ χαρακιεῖς τοῦ πόνου

Σάλλάζανε δλότελα· γιατί θὰ ξέρω

(Πῶς δύνωμαι νὰ σάστοχῆσω ἔτσι ποῦ ἐγὼ σὰγάπαγα;),

Στὸ θλίβερο σουρούπωμα τὸ δεῖλι,

Ἡ ὄψη πούτανε ἡ χαρραγή μου
Μὰ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου θὰ μισέσω
Θὰ σ' ἀσπάξω ἄγρια ἀπ' τὰ δυό σου χέρια,
Κι' ἀντικρούοντας τὰ χρόνια σου καὶ τ' ἀσημομαλλιά σου

Θὰ βλαστημήσω τὸ τί ποτές σου ἦσανες,
Γιατὶ ἀλλοιώτεψε ὄχρὸ γέροντο
(Χείλια τότες ἄλκα, μαλλιά χρυσάφια!),
Καὶ σ' ἀγάπησα πρὶν τοῦ γεράσῃς πρὶν τοῦ φρονιμέψῃς
Τότες ποῦ ἡ φλόγα τῆς νεότητος ἦτανε θερηὰ στὰ μάτια σου,
— Καὶ ἡ καρδούλα μου λυώνει στὴ θύμησή.

ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. *

Ἐπειδή-της κι ὁ Θεὸς ἔρριξε τὸ διαμαντένιο του κερμέτι
Ἀνάμεσα στὴν πονεμένη καρδιά μου, καὶ στὸ κέφι του,
Ἐρχίστηκα νὰ σπάσω τὴ σιδερένια Πόρτα,
Νὰ χιμῶ, καὶ νὰ τὸν καταραστῶ στὸ φλογισμένο θρόνο του.
Ἡ γῆς τραντάχτηκε στὸ μάσο τῆς βλαστήμιας μου.
Περὶφανος τὴ χρυσαφένια σκάλα πάταγα χτύπησα
Τρεῖς φορές στὴν πόρτα καὶ μῆλα μὲ σαματᾶ—
Οἱ κόντζ κοντζὰμ αὐλὲς ἦτανε βουβὲς στὸν ἥλιο μέσα,
Καὶ γιομάτο ἄδεια ἀχώ : γρασίδι εἶχε φυτρώσει
Ἀπάνω στὸ χρουσταλλένιο πεζοῦλι κι' ἄρχισε
Νὰ σκορφαλόνῃ μέσα στὸ σκονισμένο ὄντι τοῦ συμβούλιου.
Τεμπέλης ἄνεμος φύσαγε γύρω σ' ἓνα ἄδειο θρόνο
Καὶ στοιφογύριζε τοὺς βαρηοὺς μπερνετέδες πάνω στοὺς τοίχους.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ. **

Σήμερα ἀναγίλιασα. Ὀλημερίς
Σ' εἶχα στὴ θύμησή καίφαινα
Τὸ γέλιο τῆς μὲ τὸ παιχνιδιάρικο κυματόφωτο,
Κι' ἔγραβα τὸν οὐρανὸ μὲ συγνεφάκια τῆς ἀγάπης,
Καὶ σὸστέλνα ἀκλουθώντας τ' ἀσπροκόμματα τῆς θάλασσας,
Καὶ στεφάνονα τὸ κεφάλι σου μὲ στολίδια τιποτένια,
Χρομπούκια μαζώματα ἀπὸ τὴν παλιὰ σκόνη τῆς κακομοιριάς,
Χαρούμενος μ' ἓνα τρελλὸ καινούργιο ἀμολόγητο κέφι.
Ἔτσι ἀστόχαστα ἔπαιζα μὲ αὐτὲς τίς μελανὲς θύμησες,
Ἰδια σὰν τὸ παιδί, κίτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ τοῦ θεριστή,
Ποῦ παίξει γιὰ ὥρες μὲ κάποια γυαλιστερὴ πέτρα,
Ποῦ (δὲ ξέρει) πὼς οἱ πολίτες ἦτανε στὰ παλιὰ πυρωμένες,
Κι' ὅτι ὁ ἔρωτας προδόθηκε κι' ἔγινε φονικό,
Κι' ὅτι μεγάλοι βασιληάδες καταντήσανε ἓνα μικρὸ λασπένιο βολαράκι.

* Μεταφρασμένο στὴ γιορτὴ τοῦ Νικολοῦ Σπαρτόπουλου τ' Ἀνατολίτη.

** Μεταφρασμένο στὴ θύμησή τῆς γιορτῆς τοῦ Νίκου Ζεζίτα.

ΤΟ ΒΡΕΣΙΜΟ. *

Ἄπ' τὰ κεργιά καὶ μυχλοσκίες,
Καὶ τὸ σπίτι ποῦ ἡ ἀγάπη πέθανε,
Γλίστρησα στὸ ἄπειρο σεληνόφωτο
Ὅξω στὴ θορυβώδηζια ζωή.
Μὰ χεῖλια παρηγοριάς δὲ βρῆκα
Δὲ βρῆκα στέγη καὶ τὸ σεληνόφωτο
(Ἐγὼ μικρὸς μονάχος φοβισμένος
Μὲς στὴν κακόξενη βραδειά),
Δὲν εἶχαν νόημα οἱ φωνές....
Κεῖθε ἀπὸ τὰ χώματα, ἀνάμεσα
Στὸ σκοτάδι, πέρα ἀπ' τὸν ὠκεανό,
Βάλθηκα νὰ συλλοιστῶ ἐσένα!
Γιατ' ἤξερα, πῶς ἂν ἦσανες κοντά μου
Θὰ καταλάβαινα τὸ λέει τῆς νύχτας,
Θὰ μοῦ γαλήνεβ' ἡ καρδιά, χαρούμενος θὰ πῆγαινα
Μὲ παρηγοριά τούτη τὴ λάμψη.
ᾠ! ὁ ἀγέρας μὲ τὰ μεταξοξεγελιάσματα
Νὰ κλέψη θάθελε μακρυνὰ τὴ σκέψη μου.
Καὶ ἡ νύχτα πονηρογελῶντας,
Ζύγωσε κοντὰ στὸν ἀσημόδρομο.
Καὶ ἡ σελήνη σίμοσε καὶ μοῦ χοροπήδησε
Καὶ τὸ φόρεμά της ἦτανε ἄσπρο καὶ πετοῦσε.
Καὶ τὰ δέντρα χαμήλωναν μπροστά μου τὶς κορφές τους
Κλαίγοντας μυστηριώδικα.
Κλαίγοντας μυστηριώδικα.
Καὶ νεκρὲς φωνές μὲ στριφογύριζαν.
Καὶ νεκρὰ ἀπαλοδάχτυλα ἀνατριχιάζανε
Καὶ οἱ μικροὶ θεοὶ ψιθύριζαν....
Μὰ τόσο

Ἐπίμονα ἤθελα.
Ὅσπου ὅλα ἀνάργεψαν κι' ἀλάργεψαν
Καὶ σόπασαν....

Καὶ ξαφνικὰ
Σὲ βρῆκα λευκὴ κι' ἀχτινοβολοῦσα,
Κοιμώμενη ἀξέγνοιαστη,
Μακρυνὰ στὰ ρέματα τὰ σκοτεινὰ.
Καὶ ἐκεῖ ἐγὼ μὲς τὸ μεγαλόφωτο αὐτὸ
Δὲν ἤμουνα μονάχος πλεῖο οὔτε φοβιάμενος.
Γιατὶ ἐκεῖ μέσα στὴ φτωχοθώρετη νύχτα,
Τίποτα ἄλλο δὲ μᾶμελε,
Καὶ τίποτα ἄλλο δὲν ἦτανε ἀληθινό,
Παρὰ ἡ ἄσπρη φωτιά τοῦ σεληνόφωτου,
Κι' ἓνα γιὰ σένα ὄνειρο λευκό.

ΚΑΛΙΠΟ 1917.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.

* Μεταφρασμένο γιὰ τὸν Πηγασογκεξερισμένο μας Λούκα Χριστοφίδη.